

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
Poštno ček. račun: štev. 9-12410

Cena: Posamezna štev. L 25
Naročnina: Mesečna L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto IV. - Štev. 25

Gorica - 19. junija 1952 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Stalin — novi Timurlenk

Sovjetska propaganda je doživela čuden preobrat. Prišla je do tega, da začneja primerjati Stalina Timurlenku, mongolskemu tiranu iz 14. stoletja, ki se je prav tako hotel polastiti vlade nad vsem svetom.

Pred nekaj leti so odkrili sovjetski arheologi njegove kosti in od tedaj uganjajo z njegovim imenom nenavaden hrup. Nedavno je izoblikoval sovjetski arheolog Mihail Gerasimov po najdenih kosteh Timurlenkovo podobo in — neverjetno — ta »rekonstrukcija« Timurlenk je čudno podoben Stalinu.

Kominformistična revija »Indo-Soviet Journal«, ki izhaja v Bombay, je prinesla v eni zadnjih števil navdušen članek o Timurlenku in o tej rekonstrukciji njegovega obraza. Iz članka je bilo mogoče jasno razumeti, da je med Stalinom in Timurlenkovo velika podobnost in da je Stalin tam pozvel, kjer je Timurlenk nehal.

Vprašati se je treba, ali so sovjetski propagandisti sploh še pri zdravi pameti in če se zavedajo tega, kar pišejo? Ali se zavedajo, da primerjajo Stalina z najokrutnejšim množičnim morilecem, kar jih pozna zgodovina? Ali vedo, da postavljajo s tem Stalina v senco piramid iz mrtvaških glav? Timurlenk je bil neposredni potomec Džingis kana. Rodil se je leta 1336 v bližini Samarkanda in se kmalu izkazal v svojem pohlepu po oblasti kot velik krvoločnež celo nasproti članom lastne družine. Podyrget si je vse ozemlje od Perzijskega zaliva do Volge, od Helesponta do Gangesa. Umril je leta 1405, ko je vodil vojni pohod proti Kitajski.

Bil je brez slehernega čuta za človeško trpljenje. Na svoji poti do oblasti je pomoril brez povišja in brez usmiljenja na stotine moških, žensk in otrok. In da bi pokazal svoje veselje nad temi množičnimi pokolji, je storil nekaj, česar ni storil noben drug zavojevalec — kosti svojih žrtev je dal nakopiti v visoke piramide.

Leta 1383 je dal poklati 2.000 prebivalcev mesta Herata in kakor pravi stara kronika, »je dal zgraditi iz njihovih trupel s pomočjo opeke in malte piramido.«

Po zavzetju mesta Isfahan leta 1384 je ukazal poklati 70.000 meščanov in nagrmaditi njihove glave na uličnih križiščih.

Leta 1398 je bil na pohodu proti Indiji. Zajel je toliko ujetnikov, da so postali njegovi vojski v breme. Zato jih je dal pobiti. Bilo jih je okrog 100.000.

Njegovo ime spominja na muke, umore in smrti. Znani angleški zgodovinar Gibbon pravi o njem: »S svojo pohlepnostjo, okrutnostjo in prepirljivostjo so povzročili manjši tirani (ki jih je Timurlenk preganjal z oblasti)... ljudstvu sicer mnogo hudega, toda reformator Timurlenk je pomandral pod svojimi nogami cele narode. Zemlja, na kateri so prej stala cvetoča mesta, je bila pogosto zaznamovana le še z njegovimi groznimi trofejami, s kupi ali piramidami človeških glav.«

Drugi zgodovinar piše:

»Usodo ljudi je upošteval le v toliko, v kolikor so mu mogli biti v korist ali v napot pri njegovi gonji za slavo. To pa je cenil, kakor se zdi, po številu kraljev, ki jih je uničil, in po številu ljudi, ki jih je pobil.«

V vsej svetovni zgodovini ni najti tako krvave pošasti, kakor je bil Timurlenk.

In njemu primerja sovjetska propaganda Jožefa Stalina.

Vendar pa po pravici. Ali ni dal pomoriti Stalin pri »čistkah« med leti 1933 in 1938 nad 10 milijonov sovjetskih državljanov? In kdo more reči, koliko tisoč ali milijonov je še potem izročil v smrt? Pa še vedno ni konca.

Kakor Timurlenk išče tudi Stalin slavo v preliti krvi in ogroža s svojimi krvavimi rokami ves svet.

Razlika med njim in Timurlenk je morda le ta, da je dal pobiti Timurlenk na stotine nedolžnih ljudi, Stalin pa že na milijone, da je Timurlenk kral prebivalstvo sovražnih dežel, Stalin pa pobija svoje lastne rojake, in da je Timurlenk danes le še hud spomin, Stalin pa še živi.

Pogajanja za premirje v Koreji na mrtvi točki

V preteklem tednu je bila Koreja v ospredju politične pozornosti tudi zaradi tega, ker je pogajanje za premirje zašlo kakor izgleda, na mrtvo točko in se ne premakne z mesta. Svoj čas smo v političnem pregledu omenili, da je Truman prepustil rade volje vlogo čudodelnika svetovnega mira Stalinu, ki ima že skoraj celo leto priliko, da sklene z obojestranskimi silami Zveze narodov pravno premirje na Koreji. Danes vlada tam namreč več ali manj stvarno premirje, le od časa do časa pride sedaj na eni pa zopet na drugi točki fronte do spopadov, a Pan Mun Jom, to je mestec, v katerem se vršijo stalna pogajanja za pravno premirje, molči in noče izreči svoje končne odločilne besede. Pogajanja za pravno premirje se vršijo že od 25. junija lanskega leta. V preteklem tednu pa je prišlo na fronti zopet enkrat do ostrih spopadov, zato je tisk že začel pisati o nevar-

nosti nove splošne ofenzive komunistov na Koreji. Ves tisk zapadnih držav je danes tudi mnenja, da je znani sovjetski diplomat Malik stal svoj predlog za premirje na Koreji pred enim letom le zato, da reši vojsko severnih Korejcev in Kitajcev pred popolnim porazom in da komunisti izrabijo čas pogajanj za premirje za okrepitev in oborožitev komunistične vojske na Koreji. To se je v teku enega leta tudi zgodilo. Komunisti so svojo vojsko zopet disciplinirali in okrepili z novim modernim orožjem, zlasti pa z zračnim sovjetskimi brodovjem.

Ameriški glavni poveljnik osme armade, general Van Fleet, je podal 9. junija z ozirom na glasove o novi komunistični ofenzivi tole izjavo: »Priprave in duh zavestnih oboroženih sil so taki, da si skoraj želimo, da bi prišlo do te ofenzive, kajti sovražnik bo dobil za svoje zobe dovolj hrane, če je tak norec, da

ofenzivo sproži.« In tudi minister angleške vojske, general Aleksander, ki se mudi že nekaj dni na Koreji s svojim tovarišem, namestnikom zunanjega ministra Edena, Selvy-

Nasilja kom. vojnih ujetnikov na Koreji

Že več časa obdolžujejo komunistične radijske postaje v Sovjetiji in v podjarmljenih državah poveljnika čet Združenih narodov, da kruto ravna z vojnimi ujetniki, ki jih imajo po svojih taboriščih, zlasti na otoku Koje ob zapadni obali korejskega polotoka. Očitno so vojaškemu poveljstvu skrajno slabo prehrano ujetnikov in nečloveško nasilje nad njimi, ako so se pritoževali vsled tega. Svet se je čudil temu, ker so Amerikanci znani kot gentlemani tudi do ujetnikov. Ni namreč mislil na to, da so med ujetniki mnogi zagrizeni komunisti, ki so zmogni vsega. Ti tisti so imeli po taboriščih popolnoma organizirane komunistične »vojake«, ki so strahovali vse ujetnike, zlasti one, ki so bili nasprotniki komunizma, a prislino mobilizirani in so reveži bili veseli, da so prišli v ujetništvo, menec, da so zdaj na varnem.

Komunistično vodstvo med ujetniki je organiziralo posebna »ljudska sodišča« po taboriščih, ki so štela tudi do 4000 oseb, in imelo nastavljen rablje, da so izvrševali obsodbe nad ubogimi sojetniki. Na ta način je zavladal po vseh taboriščih maršal »Stalina«, ki vlada povsod, kamor pridejo komunisti. Tako daleč je prišlo, da so na otoku Koje celo ujetniki aretirali ameriškega poveljnika kot talca.

To se je pa še celo potrpežljivim Amerikancem preumno zdelo, odstavili so nezmožnega poveljnika in so začeli razseljevati velika taborišča v mala po 500 mož. Istočasno so izvršili natančno preiskavo o vzrokih take upornosti in so o njej 11. junija izdali poročilo ameriškemu kongresu, ki se glasi:

»Poveljstvo ZN se je strogo držalo načel Zenevske konvencije, (ki določa dolžnosti in pravice vojnih ujetnikov v taboriščih), medtem ko so komunistični voditelji med vojnimi ujetniki in civilnimi interniranci odkrito kljubovali in izvajali nasilja. Mednarodni odbor Rdečega križa je imel stalen dostop do vseh taborišč za vojne ujetnike, ki jih upravlja poveljstvo ZN.

Poročilo navaja, da so komunisti v taboriščih za vojne ujetnike na otoku Koje in v Pusanu neusmiljeno ubijali in strahovali sojetnike, ki niso bili komunisti, da bi dobili popolno oblast nad njimi.

Nekaj mesecev so bili vojni ujetniki v taboriščih popolnoma zadovoljni z dobro hrano in človečanskim ravnanjem, katerega so bili in so še deležni, pravi poročilo.

Polom komunizma v Franciji

Zadnji politični pregled smo posvetili predvsem dogodkom v Franciji, ki pomenijo težak udarec za francoski komunizem, pa tudi za komunizem v Italiji in za komunizem sploh. Danes je življenje v Franciji povsod zopet normalno. Duclos in mnogi njegovi tovariši, francoski komunistični polbogovi, čakajo v zaporu na proces, pri katerem bodo odgovarjali za težke zločine proti notranji in zunanji varnosti države. Duclosovi advokati sicer zahtevajo, da se komunistični

nom Lloyd, je izjavil, da bo morebitna komunistična ofenziva zaustavljena v teku enega tedna. Iz vsega pa vidimo, da razmere na Koreji silijo na neko odločitev. Kakšna bo ta odločitev danes nihče ne ve; vsi si moramo le želeli in upati, da bo padla odločitev v korist celokupnega človeštva. Kajti vedno se moramo zavedati, da se v oddaljeni Koreji in v nam bližnji Nemčiji danes odločuje usoda celega sveta in zato tudi naša.

V juliju 1951 pa sta dva severnokorejska polkovnika v taborišču na otoku Koje »avzela« zadevo v svoje roke in začela izvajati, kot je zdaj postalo očitno, skrbno pripravljeno kampanjo, da bi dobila oblast nad vsemi ujetniki in da bi jih čuvala k »cilju«. Nato sta skozi nekaj mesecev netila vrsto uporov in napadov na straže ZN. Ves ta čas sta vodila procese in eksekucije vojnih ujetnikov, ki so se skušali upreti njuni oblasti.

V septembru — nadaljuje poročilo — so komunistični voditelji v raznih taboriščnih oddelkih skušali utrditi svojo oblast z nadaljnjim ustrahovanjem in nasiljem. Ujetniki, ki so se upirali tem poskusom, so postali večkrat žrtev nočnih napadov in plačali svoje upiranje s telesnimi poškodbami, včasih tudi z življenjem.

V incidentih, ki jih poročilo podrobno navaja, so komunisti ubili ali povzročili smrt 44 vojnih ujetnikov, 57 pa so jih ranili.

Ob koncu dodaja poročilo, da je pričakovati, da bodo vojni ujetniki, ki so strastno predani komunizmu, še nadaljevali izvajanja, da bi poveljstvo ZN seglo po sili. V zvezi s tem dodaja, da je omenjeno poveljstvo trdno odločeno, da ga ne bo nobena stvar odvrnila od izpolnjevanja določil Zenevske konvencije in da bo zagotovilo, da bodo tudi vojni ujetniki spoštovali svoje obveznosti.

Pa še po tej objavi vojaškega poveljstva na kongres prihajajo vedno nova poročila o grozodejstvih komunistov po taboriščih. Značilno je poročilo od 12. junija: »Ko so ameriški vojski večerj vodili 4.800 ujetnikov iz velikega taborišča v manjša po 500 ujetnikov, je nad 400 komunistom nasprotnih ujetnikov planilo iz spreveda in steklo k ameriškim vojakom, da bi se tako rešili svojih strahovalcev.

»Radi bi ostali pri življenju!« so klicali ameriškim stražam.

Da razgali sovjetsko zahrbtnost in laž, je predsednik Truman pozval obrambno ministrstvo, naj sprejme predlog senatorja Russella in povabi vojaške opazovalce iz Švedske, Švice, Indije, Pakistana in Indonezije, da se prepričajo o položaju v ujetniških taboriščih in o tem, kaj se dejansko tam dogaja. Na ta način bodo spoznali lažnivost obtožb, ki jih širi kremeljski propagandni stroj preko komunističnih radijskih postaj.

V nedeljo vsi na kongres v Štivan

Tretja nedelja po binkošti

Iz svetega evangelija po Luku
(15, 1-10)

Tisti čas so se približevali Jezusu cestinarji in grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji in pismouki so go-drnjali: »Ta grešnike sprejema in je z njimi«. — Povedal jim je pa to priliko: »Kdo izmed vas, ki ima sto ovac in eno izmed njih izgubi, ne pusti devet in devetdesetih v puščavi in ne gre za izgubljeno, dokler je ne najde? In ko jo najde, si jo za-dene veseli na rame; in ko pride domov, skliče prijatelje in sosede in jim pravi: »Veselite se z menoj, zakaj našel sem svojo ovco, ki je bila izgubljena«. Povem vam, da bo tako v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore. Ali katera žena, ki ima deset dra-hem, če izgubi eno drahmo, ne pri-žge svetilke in ne pomete hiše in skrbno ne išče, dokler je ne najde? In ko jo najde, skliče prijateljice in sosede in pravi: »Veselite se z me-noj, zakaj našla sem drahmo, ki sem jo bila izgubila«. Tako bo, povem vam, veselje med božjimi angeli nad enim grešnikom, ki se spokori.«

IZGUBLJENA OVCA

Podoba dobrega pastirja je pred nami. Cerkev nam jo postavi čisto pred oči, da si moramo izprašati vest in presoditi ne samo našo žalost, marveč predvsem ljubezen božjega Pastirja, ki vse stori, da izgubljeno ovco — našo dušo — privede k sebi.

Cestinarji in grešniki sta bili dve kategoriji ljudi, ki pri Izraelcih nista pomenili nič in uživali samo zaničevalen nasmeh, kdor jih je srečal. Cestinarje pa so Judje naravnost sovražili, ker so v službi Rimljanov pobirali mestni davek. Zato so bili še tem bolj deležni zaničevanja. In ti ubogi, od vseh zapuščeni in zasovraženi, pa tudi v resnici čes-to predani grehu in izkoriščanju ter goljufiji, so se približali Gospodu. Z vso ponižnostjo, odkritostjo, z rdečico na obrazu od sramu nad svojo lastno nesrečo, a v srcu so imeli željo po boljšem življenju.

Bližali so se Gospodu, ne kakor farizeji, »da bi ga ujeli v besedie (Mt 22,15) ali da bi ga skušali« (Mk 8,11). Ti preprosti niso poznali zvijače v tem, ne dvojnega obraza, ne hlimbe. Prišli so, »da bi ga poslušali«. Njih duše so čutile potrebo po dobrih, upanja polni besedi, po besedi, ki dviga, tolaži, ustvarja novo srce in novega duha. Taki so morali približati h Gospodu vsak človek, ki pozna lastno bedo in išče poti izmed življenja!

Farizeji so se pohujševali in go-drnjali. Kdo je bolj beden in bolan kot grešnik? Kdo ima več pravice do Zdravnika duš, Gospod, ki je prišel, da bi »ozdravil vse bolezni in vse slabosti« (Mt 9, 35). Gre-do mar zdravi k zdravniku? »Ne potrebujejo zdravi zdravnika, ampak bolni« (Mt 9,12)! »Nisem namreč prišel klicati pravične, marveč greš-nike« (Mt 9,13).

Pohujševanje farizejev je bilo znak njihovega napuha! Mislile, da so pravični, so bili v svoji zmoti največji reveži, prav nič manj po-trebni božjega Zdravnika, kakor grešniki. Vsi ljudje so grešniki pred Bogom, in posebej še oni, ki pravijo in verujejo, da niso. »Ni ga pravič-nega človeka na zemlji«, pravi mo-dri v Stari zavezi. Kdor trdi, da ne greši, je lažnjivec in zavaja samega sebe: »Ako rečemo, da nimamo gre-ha, sami sebe varamo in v nas ni resnice« (1 Jn 1,8).

Zato pa vsi rabimo božjega Zdrav-nika, nujno in brezpogojno! Pribli-žati se mu moramo ponižno in za-upljivo; najdemo ga v sveti Evhari-stiji, v njegovem duhovniku, v de-janju ljubezni, ki nas poveže z njim; ko smo pri njem, ga poslu-šajmo in prosimo, da nas ozdravi!

Na podobi dobrega pastirja poka-že Gospod svojo ljubezen do greš-nikov. Premislimo: iz ljubezni Go-spod gre za izgubljeno ovco, ne gleda na težave, nevarnosti, na trud. Ni miren, dokler je ne najde; pa jo tedaj ne pretepa, ne oštev-a, marveč zadene jo na rame in na varno prinese. Kako se mora pri tej lepi podobi razširiti v veselju srce

grešnikov, napolniti z zaupanjem, da se čim prej povrnejo k Pastirju in ostali čredi, pri kateri so nekda-j bili. Kdor skesan pride h Gospodu, ta je gotov, da mu je vse odpušče-no.

Če smo že pri Gospodu — dobre-mu Pastirju našli svoj mir, tedaj imamo veliko dolžnost pomagati Go-spodu grešnike voditi k Njemu in jih z Njim iskati. Kako so veliki sveti Ignacij, sv. Filip Nerij, sv. Don Bosco in nešteti hiteli iskat grešnike in jih vodili h Kristusu. Vedeli so, da s tem pripravljajo v nebesih velike praznike!

*

Bodimo zvesti poslušalci dobrega Pastirja. Sami enkrat zvesti učenci, vodimo tolike zašle duše, ki so v našem okolju, k Njemu, ki je »pot, resnica in življenje!«

EVHARISTIČNI KONGRES ZA DEVINSKI DEKANAT
V ŠTIVANU PRI DEVINU
dne 22. junija 1952

Iz življenja Cerkve

Otroke pred tablo

pokliče v šoli učitelj, da jih vpraša, če so se naučili. Na Romunskem jih pa kličejo pred tablo zato, da jih razred zasra-muje. Kdaj se to zgodi? Ob ponedeljkih. Učitelj sprašuje, kateri starši so bili mi-nulo nedeljo pri maši. Tiste otroke, ki izjavijo, da so bili, jih učitelj pokliče v zasramovanje pred tablo... Mnogi starši o-puščeajo nedeljsko dolžnost, da bi otroke obvarovali pred takim zasramovanjem. Kako velika svoboda vlada v komunistič-ni Romuniji! Pa ne samo tam je verska svoboda, ampak povsod, kjer komunisti vladajo.

Pobožni hočejo biti

komunistični nasilniki v Vzhodni Nemčiji. Veliko praznikov so zatreli. »Spoštujemo pa še Vnebovzetje Marijino, Vse svete, Bo-žič in Novo leto. Kljub temu pravijo, da se nič ne vtičajo v vero in Cerkev. Vpe-ljali so pa nove praznike: rojstni dan Stalina, Lenina in Marksa, pa obletni dan revolucije. S tem potrjujejo religio-znost človeške narave: če ne more čustiti pravega Boga, pa časti malike; med temi »pobožnimi« so seveda prvi komunistični veljaki. Zanj je vera res velika smola. Čim bolj se je otepa, tem bolj jo poudarjajo, tem bolj se z njo davi. — Po našem »reakcionarnem« mnenju ni pametno praz-novati revolucije. Pionirski se bodo nazvali revolucionarnega duha in bodo hoteli imeti revolucijo: posledica bo, da bodo preku-nili, pobili in podavili komunistične veljake. Saj tega se boje ti veljaki, zato so tako zastraženi, zato obstane čistijo okrog sebe.

Pomislite!

Kljub temu, da je bila Koreja tako opustošena, vendar ni komunistem tam uničil katoliške Cerkve. V letošnjem aprilu so se zbrali katoliški misijonski škofje Južne Koreje in so se posvetovali pod

predsedstvom papeževega delegata Fürsten-berga: o verskem življenju vernikov, o ka-toliškem tisku itd. Pregovor pravi, da ko-privna ne pozebe; Jezus pa obljublja, da peklenska vrata ne bodo premagala Cerkve. Sam Bog ve, koliko časa bo Stalin ta vrata porival proti Cerkvi — seveda za-stonj, razven kar bo sam plačal v peklu.

Za Hitlerjem capljajo

Kdo pa? Komunisti na Ogrskem. Veste, da je Hitler dal zgraditi v taboriščih kre-matorije — peči za sežiganje mrlčev, pa tudi živih. Saj veste, da so v take peči kar žive metali. Morda ste še celo s kom govorili, ki se je po čudežnem naključ-ju pred vrati take razbeljene peči rešil strašne smrti v ognju... Progresivni komu-nisti so zdaj prišli na Ogrskem tako daleč, da so postavili krematorij v Nyireg-haza, kjer je 15 do 20 tisoč deportirancev. Tudi so začeli zidati te »odlične« naprave v bla-gor delovnega ljudstva v nekaterih drugih prisilnih taboriščih, kakor Hunya, Komlo, Csudaballa... Kako zelo prekašajo komu-nisti vlastodržne grofe, ki so kronali z za-rečo železno krono Matija Gubca na raz-beljenem železnem prestolu sedečega. Askere je bil gotovo reakcionar, ker je opeval njegovo mučenje... Škoda, da je umrl: kako bi se šele zdaj opeval mu-čenike komunistične svobode!

Znani kinematografski igralec

Španec José Mojica je zavrzel svojo karie-ro. Hoče kot duhovnik ali redovnik za-dostovati za svoje pregrehe, tako je izjavil cerkveni oblasti v Madridu.

Bog živi,

pod tem geslom pripravljajo v Berlinu katoliški nemški dijaki velik svetovni se-stanek vseh katoliških dijakov, ki naj bi se vršil od 19. do 22. avgusta tega leta. Navdušen poziv so razposlali dijakom vseh svobodnih narodov.

Sot k Bogu

(Nadaljevanje in konec)

Pa sem končno le našel streho.

»Delo usmiljenja je. Naj bo za danes! Kaj misliš, Klav?« je rekla kmetica svo-jemu možu, pri tem pa nezaupno pogle-dovala name, bolnega in boječega fanta na pragu. Več mesecev sem ostal pri kmetu Hohenwarterju in njegovi ženi. Opmogel sem si in postal domač. Bil sem na var-nem kot hlapček, za katerega ne ve nihče.

Delo je bilo precej lahko. Časa sem imel dovolj in tako sem v čistem gorskem zraku našel zopet sam sebe. V kmečki hiši sem prišel privikrat v stik s krščanskim mislje-njem. Sprva sem se smejal »neumni ver-i« svojih gostoljubnih, a preprostih gospodar-jev. A hitro sem se prisilil spoštovati njih notranje prepričanje. Zavedel sem se, da me je Hohenwarter vzel pod streho le za-radi nauka svoje vere, ki mu narekuje lju-bezen do sočloveka, ustvarjenega po podo-bi božji. Čutil sem moč, ki so jo ljudje dobivali tam, kjer sem jaz gledal le otroš-ko bajko. Postajal sem vedno bolj rado-veden in končno sem segel po starih ver-skih koledarjih, ki sem jih našel v hiši. Vse sem prebral, nato pa začel prebirati — sveto pismo... Privikrat v življenju. Od stra-ni do strani sem listal, a moj duh je bil še preveč zastrupljen. Zdelo se mi je, da

berem knjigo pravljic in bajk, a vendar poučnih in prepričljivih. Nisem se mogel razumeti, kako morejo ljudje imeti te sto-rije za resnične in dobiti iz njih celo nauk za življenje.

Nekega dne je prišel na kmetijo mlad duhovnik. Pripovedoval je o grozotah na-cističnih taborišč, o množicah ujetnikov, umrlih od bede in lakote. Najraje bi za-krical: »Lažnik! Vse je le laž in pre-vara!« Saj nisem mogel verjeti vse te stra-hote. Vendar me je kar nekaj privlačevalo k neznanemu duhovniku.

Umaknil sem se, da bi bil sam, pa je prišel za menoj. Govorila sva nekaj časa in zdi se mi, da je čutil, kaj se je godilo v meni. Ko sva se poslovila, mi je pogledal globoko v oči in mi rekel: »Gospod te ne bo pozabil! Zaupaj vanj!«

Vesel sem bil, da sem se ga znebil, a v svojih mislih sem se zopet in zopet vračal k njemu. Privikrat se mi je zgodilo, da sem začel trezno presoati krivdo nacizma.

Proti koncu 1946, sem se preselil k dru-gemu kmetu, ki je bil katoličan samo po imenu. Ure in ure sva predsedala skupaj in govorila o nacizmu. Zidala sva nacistič-ne gradove v oblake in si želela njegove zmagoslavne vrnitve. A moja vera v zmago

je bila omajana.

V zgodnji pomladi 1947, sem se ponovno selil k prvemu gospodarju. Gospodinja je še vedno hranila razne koledarje in druge knjige. Ko sem listal nekega dne iz dolgo-časja po njih, mi je padel v oči tale stav-ek: »Od Tebe zavisi, ali bo Bog nekoč Tvoj strašni Sodnik, ali pa milostni O-drešenik. Ne moreš ubežati svojemu Bo-gu!« Te besede so me zaskеле prav v dnu srca. Čutil sem se osramočen in solze so mi privrele iz oči. Od tega trenutka dalje sem se zatopil vase in začel pre-mišljeval...

Bila je nedelja, mrzel marec dan. Tri ure sem gazil po mrzlem snegu skozi alpsko planjavo proti cerkvi Maria Kir-chental. Po cerkvenem opravilu sem se najprej nekoliko pogrel v vaški gostilni, nato pa sem se napotil proti duhovniko-ve mu stanovanju. Obotavljal sem se: ne-kajkrat sem šel mimo vrat ne da bi po-trkal in vstopil. Duhovnik pa me je ver-jetno videl skozi okno, kajti sam je odprl vrata in me povabil v župnišče. Vstopil sem s sklonjeno glavo in stal sem pred duhov-nikom ne da bi vedel prav začeti. Vzpod-budil me je in počasi sem izbruhal pred njim vse svoje predsodke in dvome. Dolge stiri ure sva se pogovarjala.

Od takrat sem prihajal vsako nedeljo k Mariji Kirchenthal, kjer me je duhovnik poučeval o veri. Četrtega maja sem bil po-gojno krččen (saj nisem vedel, če me je oče dal krstiti), bil sem pri sv. spovedi, sprejel sem prvo sveto obhajilo in zakra-ment sv. birme. —

EVHARISTIČNI KONGRES ZA DEVINSKI DEKANAT
V ŠTIVANU PRI DEVINU
dne 22. junija 1952

Po končanih pripravih v župnijah devinskega dekanata vsi verniki željno pričakujemo dneva, ko bomo po svojih močeh mogli proslaviti dvestoletnico ustanovitve goriške nadškofije in tako javno izpričati ljubezen do evharističnega Jezusa.

Zato vsi verniki celega devinskega dekanata vljudo vabimo vse naše brate in sestre, da se udeležijo te verske manifestacije.

Slovesnosti prično točno ob 10. uri s pontifikalno sv. mašo in se zaključijo ob 4h popoldne s slovesno procesijo z Najsvetejšim.

PRIDITE • MOLIMO!

O novih cerkvah in pokopališčih med beneškimi Slovenci

Iz naše Benečije bi imeli bolj pogosto povedati, kajti mnogi se za naše vasi za-nimajo ter o njih pišejo, čeprav nam nihče potem svojih simpatij ne izkazuje tudi v dejanski pomoči. Kvečjemu se zgodi, da tu pa tam odprejo kak nov otroški vrtec z že znanimi potujočevalnimi nameni. To-da o tem ob kakih drugi priliki. Za danes povemo le par besedi o težavah, ki jih neki ljudje delajo našim domačim duhov-nikom.

V Kravarju je dobri g. Jaculin, ki pase duše. V svoji vnični za blagor duš ne po-zabi tudi na naše telesne potrebe, posebno ko je toliko brezposelnih pri nas. Zato je z lastno prizadevnostjo dosegel od vlade lepo podporo dveh milijonov lir za zida-nje nove cerkve v čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu. S tem bi domačini do-bili precej časa zaposlitev pri gradnji cerkve in zadoščeno bi bilo tudi naši pobož-nosti. Toda načrti g. Jaculina niso po godu nekaterim našim občinskim zastopnikom v St. Lenartu. Iz kakih razlogov, ne vemo; upajmo, da ne iz nevoščljivosti, ker je gospod dosegel omenjeno podporo od vla-de brez njihovega sodelovanja. Zato so na občinski seji sklenili, da bodo vladi predla-gali naj se z omenjeno vsoto rajši zgradi novo pokopališče v Kravarju in v Kozivci ter most čez potok istega imena, češ da so te zgradbe bolj potrebne nego cerkev.

Nočemo se prekerati, kaj je potrebnejše in kaj manj, nego beležimo samo to, kako v Benečiji mečejo polena pod noge ljudem, ki kaj store za ljudstvo. Če so občinskim možem tako pri srcu pokopališča v občini, bi se bili potrudili, kot se je g. župnik Jaculin, in bi lahko zgradili eno in drugo. S tem bi pokazali, da jim gre za resnično dobrobit občine in ne samo za kake druge stranske namene.

Taki stranski nameni, ki se ne upajo na dan s pravim imenom, so narekovali tudi članek piscu v zadnji šte. lista »Paesi tuoi«. Tam beremo med drugim pismo ne-kih »bralcev iz St. Lenarta, ki vprašujejo vsi zaskrbljeni za usodo svete liturgije v katoliški cerkvi, kako to, da so letos na evetno nedeljo peli tam pri njih v cerkvi pasijon po slovensko. Tega trdijo, da niso še nikoli slišali in da jih je močno vzne-mirilo.

List odgovarja na vprašanje, češ da si nikoli ni mogel predstavljati, da se bo filoslavizem nekega dela duhovščine po-zvepel od takih nezasihih dejanj, da bo-do prestopali celo liturgične predpise.

Leta 1949 sem po dolgem času prejel prvo pismo domačih. Pisala mi je sestra Eicke. Ves sem bil srečen, ko sem ga za-gledal, a izkazalo se je, da je bilo prav to pismo zame — pot v trpljenje. Eicke je naslovila pismo na »Martina Bormanna« in me s tem izdala. V poštarja oblečen detektive me je takoj aretirali. Več kot šest mesecev sem presedel v zaporu. Ne-usmiljeno so me izpraševali vedno eno in isto: »Kje je oče?« Hoteli so me pripra-viti do izjave s čokolado, cigaretami, omo-tičnimi sredstvi. Sredi noči se me budili, mi prižigali pred oči raznobarne luči ter izpraševali eno in isto. A brez uspeha, ker resnično nisem vedel odgovora in ga še danes ne vem.

V šestmesečnem zaporu je v meni do-zorela misel. Čim so me izpustili, sem se napotil v sejnišče misijonarjev Najsv. Sreca. Ali me bodo sprejeli? Bodo hoteli sina nacističnega prvaka, z brezversko vzgojo?..

Letos bodo pretekla že tri leta, kar sem končal leto poskušnje v njihovem noviciatu. Zdaj sem v prvem letniku bogoslovja. Pravijo, da me bodo poslali na druge univerze, sam ne vem. Pričakujem z veli-kim upanjem le eno — da me posveto v duhovnika.

Govorijo, da je bila naša družina bogata. Pa me ta stvar ne zanima. Vzdržuje me le neomahljiva vera v Zveličarja, moj cilj pa je ta, da postanem misijonar v družbi Najsv. Sreca. Da mi Bog podeli milost do-seči ta vzvišeni cilj, za to vedno molim in prosim.

V pojasnilo bralcem omenjenega lista in še bolj uredništvu, ki hoče biti bolj pa-peško od papeža, povemo:

1. Navada, da se poje trpljenje Jezusovo (pasijon) v cerkvi na oljčno nedeljo v slovenskem jeziku, ni v St. Lenartu nič novega. Sedanji župnik č. g. Cracina je na-vado že našel od pamtveka, »ab imemo-rabilie«, in je zato prav, da jo je obdržal.

2. Pasijon se v St. Lenartu ne poje med mašo, temveč izven maše, dočim se med mašo pasijon poje v latinščini kot povsod drugod v Italiji. Zato ni to v nobenem na-sprotju z liturgičnimi predpisi Cerkve, temveč samo v nasprotju z neizpovedanim sovraštvom do Slovencev, ki je narekovalo ono pismo in odgovor v listu »Paesi tuoi«, pismo, ki ga gotovo ni pisal domačin, ker bi ta vedel, da se v St. Lenartu poje pa-sijon že od pamtveka, in tudi ne dober vernik, ker bi ta razlikoval, kaj se godi med mašo in kaj izven maše.

Prekrščevanje se nadaljuje

Komunisti na Slovenskem posnemajo pri Mussoliniju prav vse slabe lastnosti. Zad-njič smo poročali, kako so začeli s spre-minjevanjem imen vasi in občin, katere nosijo imena svetnikov. Sedaj smo zvedeli, da so isto naredili tudi z imeni ulic v Ljubljani. Kongresni trg je postal Trg re-volucije, Ulica sv. Cirila in Metoda je po-stala Ulica Taleev, Pred škofijo pa so spre-menili v Ulico sv. Cirila in Metoda (ta dva sta ostala, da bosta pomagala ciril-metodarjem loviti kaline); Franciskansko ulico so prekrstili v Nazorjevo, Nunsko v Velesovo; sv. Petra cesto v Trubarjevo; sv. Jakoba trg pa v Levstikov trg.

Sedaj čakamo še samo to, kdaj bodo prekrstili Krpana z Vrha pri sv. Trojici. Kdo ve, kako ga bodo imenovali?

Procesija presv. Rešnjega Telesa onkraj meje

Primorsko ljudstvo je na praznik presv. R. Telesa spet pokazalo svojo vero. Ude-ležba pri sv. maši, pri sv. obhajilu in pri procesiji je bila izredna. Poti in ulice, ko-der je šla procesija, so bile vse v mlajh in zelenem vejevju in priložnostne kapeli-ce so bile lepo okitene s cvetjem.

„Dokončal je tek“

† Dr. Josip Abram

Ime dr. J. Abrama je znano vsem primorskim Slovincem. Može Ribar, Slavik, Abram, Gregorčič predstavljajo polstoletno borbo za obstoj Slovencev na meji z močnimi italijanskimi sosedi.

Dr. Josip Abram je odšel od nas v soboto 7. junija v 88. letu življenja. Rodil se je v Trstu 17. februarja 1865. Trst je njegovo rojstno mesto in tu je prebil tudi vse življenje, če izzamemo njegove vseučilišne študije, ki jih je dovršil na Dunaju.

Posvetil se je odvetniškemu poklicu. Skozi 30 let je bil zvest družabnik in prijatelj dr. Otona Ribarja, v katerega pisarno je stopil še mlad. Tudi v pozni starosti se je še vedno bavil s svojim poklicnim delom. Kot odvetnik je slovel po celi primorski deželi.

Znamenito je njegovo politično delovanje. Bil je med ustanovitelji Ciril-Metodove družbe, pri kateri je delal nad 68 let, sprva kot tajnik, nato skozi 50 let kot predsednik. Ciril Metodova šola v Trstu je v veliki meri njegovo delo. Za to stavbo je zbiral denar širom slovenske domovine ter tudi sam prispeval velik del svojega zaslužka. Dr. Abram je med ustanovitelji Narodnega doma, ki je bilo politično in kulturno središče Slovencev, dokler niso leta 1921 zažgali te stavbe šovinistični politični nasprotniki. Sodeloval je pri Tržaški posojilnici, in sicer od leta 1931 dalje kot predsednik do zaplenbe po fašistih, bil je odbornik Zdržne zveze, tiskarne Edinosti, Dijaškega podpornega društva, leta 1914 je bil izvoljen v mestni občinski svet

in tržaški deželni zbor. Ko se je pred dvema letoma ustanovilo društvo »Pravnik«, je bil njegov prvi predsednik.

Morebiti je njegova največja zasluga delo za slovensko šolo. Na njem imamo zgled, kako je mogoče tudi v težkih časih reševati in dvigniti slovensko narodno zavest z vztrajnim delom za slovensko šolo. Na dan njegovega pogreba so se strnile vrste vseh zavednih tržaških Slovencev, navzoči so bili predstavniki vseh slovenskih organizacij. S tem smo dali pokojniku obljubo, da hočemo nadaljevati njegovo življenjsko delo, buditi med slovenskim starši narodno zavest, da bodo svojo dečo pošiljali samo v slovensko šolo. Saj je to osnovni pogoj našega narodnega obstoja.

Pokojnik je moral videti ob zatonu svojega življenja, kako se pridobitve Slovencev v Trstu drobijo v prah. Plameni so uničili Narodni dom, nasilje novih gospodarjev je zatrl slovenske šole, fašizem je zasegel vse slovensko narodno imetje: Jadransko banko, Tržaško posojilnico, Zadržno zvezo. Zdi se, da so mu s sklepi londonske konference hoteli zagreniti zadnje dni življenja. Značilen pa je njegov optimizem, s katerim je bodril mladino, da pravica mora zmagati. Zadnji dve leti je posebno kot predsednik društva »Pravnik« opozarjal javnost na krivice, ki se godijo tržaškim Slovincem.

Vse svoje dolgo življenje je delal in se boril za pravico. Vero v pravico je zapustil tudi nam. Posnemati hočemo njegovo nesebičnost in vztrajnost v delu, da si pravico tudi res priborimo.

Razstava slovenskega umetnika v Gorici

Gorica je v umetniškem oziru zelo pozabljeno mesto. Redko kdaj zaide vanjo kak pomembnejši umetnik, da bi pokazal svoja dela. Letos se je pa že drugič zgodilo, da so se predstavili občinstvu slovenski upodabljalci umetniki. Prej sta razstavljala Spacal in Černigoj, sedaj pa je prišel med nas še mladi slikar Tone Mihelič. Na tistem je prišel, da človek še vedel ni zanj. Utorobil se je s svojimi slikami na edinem prostoru, ki je v Gorici dostopen slovenskemu umetniku, namreč v prostorih Prosvete v ulici Ascoli 1. Ni sicer najbolj idealen ta prostor za neodvisnega umetnika, kot nastopa Tone Mihelič, toda ker za Slovence v Gorici ni dostopa v prostore, ki so namenjeni ostalim umetnikom, moramo umetniku spregledati dejstvo, da se v predstavi razstave nahajajo razni slov. komunistični časopisi in Giornale di Trieste. Oprostimo to dejstvo umetniku, ker ni sam kriv, čeprav obiskovalca le neprijetno dirne ob vstopu na razstavo. Vendar predsoba ni spričevalo tega, kar na razstavi lahko vidimo.

Tone Mihelič je Skofjeločan po rodu in spada v vrsto onih slovenskih umetnikov, ki so zrastle pred drugo svetovno vojno v umetniških šolah mojstrov Fr. Kralja, Sternena, Bernekerja in Jurkoviča, a so se pozneje podali v inozemstvo, kjer so izpolnili svoj okus in tehniko v šolah tujih mojstrov. Tako je Mihelič iz Ljubljane šel v Prago na akademijo za slikarstvo in kiparstvo, nato pa je priromal v Italijo, ki se vedno vleče nase umetnike iz raznih delov sveta.

Prvič je prišel v Italijo leta 1939, in sicer v Benetke, potem pa ponovno leta 1941. Najprej se je šolal v Firencih pri prof. Careni in Capochiniju. Leta 1944 pa je odšel v Rim, kjer je ostal do 1948, ko se je vrnil v Benetke, kjer živi še danes.

Kot umetnik se je Mihelič predstavil

prav za prav prvič v Benetkah lansko jesen, ko je priredil lastno razstavo v Palazzo Giustiniani. Časopisi so se takrat laskavo izrazili o njegovi umetnosti in mu napovedali še lepe uspehe. V bistvu so se ujeli s sodbo njegovega profesorja Carene, kateri je svojega učenca takole ocenil: »Mladi slovenski umetnik Tone Mihelič s pogumom izpoveduje svojo dušo. Včasih se morda zdi otroški in naiven, toda nikoli ni izumetničen, marveč vedno odkritosrčen sam pred seboj. To je najlepša pohvala, ki mu jo lahko dam.« Tako njegov nekdanji profesor, ki gotovo ni hotel napraviti samo lepo kompliment.

Če si človek sedaj ogleda slike, ki jih Tone Mihelič razstavlja v Gorici, bo našel precej bogato izbiro motivov. Nastale so mu pač na njegovi poti po Italiji in sedaj v Gorici. Tako bo našel nekaj posebno posrečenih motivov iz Rima: dalje so zastopane Firence in Benetke ter končno slovenska Brda s Števerjanom. Kot pokrajinar ima zelo fin čut za barve, ki kar gore na platnu.

Poleg tega razstavlja še nekaj portretov in večjo podobo Križanega in alegorično sliko, rodovitnost, ki je največja med vsemi. Obiskovalca posebno zagrabi podoba križanega Jezusa, ki dominira glavno dvorano. Križani je upodobljen v nadnaravni velikosti. Temna zelena barva, ki prevladuje, daje podobi čar in mistiko. V kaki večji cerkvi bi ta podoba prav gotovo prišla do velikega učinka. Razen na razstavi je Tone Mihelič postavil na ogled eno svojo Madono tudi v oknu Katoliške knjižarne na Travniku.

Prof. Carena je v spremnem pismu svo-

jemu učenca Miheliču zapisal tudi naslednje besede: »Današnji dan skoro ne pozna več kake določene metode v slikanju, temveč osebnost umetnikova je zadobila absolutno vrednost, a čudno je, da je ravno s to željo in s to potrebo našega časa tako malo resničnih osebnosti. To pa zato, ker se bolj kot na moralno zgradbo umetnika in na njegov notranji poetični svet polaga večja važnost na risho, na črto in predvsem na noro iskanje novega, češ da je vse že bilo izraženo in da je zaradi tega treba iskati na vsak način kaj novega, četudi se pri tem preobrnejo pravila, ki so stoletja vztrajala pri vseh spremembah kulture in človeških stremeljenj. »Če to velja za razne druge, tudi slov. umetnike, mislimo, da tega ne moremo reči o Miheliču. Pri njem ni opaziti tega norega hlepenja po novem, ki gre včasih tako daleč, da umetnika nihče ne razume. Mihelič je v svoji umetnosti tak, da ga človek razume, čeprav sam ni pristač čiste umetnosti. Zato zasluži, da ga slovensko občinstvo podpre v njegovem delu z obiskom razstave in tudi z odkupom njegovih del, ki bodo v okras kateremu koli prostoru.

Slovenski filmi v Trstu

Nepričakovan naslov, kajne? In vendar je resnica. V Trstu imamo že 16 slovenskih dokumentarnih filmov. Do konca tega leta jih bo vseh skupno okrog 60. Filme je oskrbel zavestniška čitalnica.

Večkrat opazujem sodelovanje gledalcev pri teh dokumentarnih filmih po naših vaseh. Ko predvajajo film v angleškem ali italijanskem jeziku, sliši med gledalci glasne opazke in razlago. Ko pa pride na vrsto slovenski film, nastane med prisotnimi pravi božji mir. Tako lepo poslušajo tudi najmlajši kakor v šoli ali v vrtcu pri najbolj napeti zgodbi. To pomeni, da človek najlaže sprejema v domačem jeziku, čeprav pozna tudi druge jezike. Reči moramo, da je jezik v teh filmih zelo lep, glas razločen in prijeten.

Ko človek gleda slovenski film na Tržaškem, se mu zbudi zelo veliko vprašanje, da skoro - preveč. Te filme pripravljajo daleč preko morja v Ameriki in to za tržaške Slovence. Kako je torej to, da naš jezik še danes nima enakopravnosti z italijanskim jezikom? Prekoceanski zavezniški priznavajo slovenski jezik v svojih propagandnih filmih, a praktično nam v Trstu samem ne pomagajo do enakopravnosti z italijanskim jezikom. — Ameriški Slovenci, povejte nam, ali tudi vam tam v Ameriki kažejo te slovenske filme? Ali sploh veste zanje? — Ali predvaja zavezniška čitalnica te lepe slovenske filme tudi v Trstu ali

pa samo v podeželskih vaseh? Koliko slovenskih filmov je že bilo v Avditoriju ali vsaj pri Sv. Jakobu, ali v Šklednu in drugod? Jih imate redno na Opčinah? Ali ne bi kazalo, da bi vsaj v zimskem času predvajali tedensko enkrat slovenske filme v Avditoriju? Slovenske šole bi s tem novim sredstvom lahko veliko pridobile. — Kaj rečejo k tem slovenskim filmom gospodje v palači predsedništva, kjer so skovali zakon, da se sme rabiti slovenski jezik samo v slovenskih občinah in da mora biti slovenska pisava na uradnih listinah enkrat manjša kakor italijanska?

Kljub mnogim resnim vprašanjem, ki se nam vsiljujejo ob tej novi akciji pa moramo izraziti glavnemu ameriškemu vodstvu zavezniških čitalnic vse priznanje in pohvalo. Toda zavedajte se, Američani, da je to samo miloščina in drobščina z bogatašev mize! Tržaški Slovenci pričakujemo od sedanjega pravičnega in uvidevnega gospodarja, da nam bo povrnil uničeni Narodni dom in vse druge ustanove, ki so bile pred fašizmom naš ponos, naša imovina! Samo s slovenskimi filmi, ki nam jih med drugim sedaj kaže, se ne popravi krivica Slovincem! Hvalimo iniciativno zavezniško čitalnico, a želimo končati s gostovanjem v Avditoriju in nastopiti sredi mesta na lastnem skupnem slovenskem odru! Če te pravice nihče ne krati Italijanom, zakaj bi jo Slovincem? BORIS

GOSPODARSTVO

Ko presajaš, pomni

da se razvijejo močne rastline samo iz krepkih in ne prestarih sadik. Šibke, ostarele in skrivljene sadike ti bodo napravile malo veselja in ne bodo plačale odškodnine ne za porabljeno zemljo in ne za tvoj trud; zato pa izloči take sadike.

Nadalje se bodo razvile močne rastline samo v zemlji, ki je globoko prerahljana in obilno pognojena.

Če sadiš lastne sadike, potem jih izruj neposredno pred presajanjem. Če pa sadike kupuješ, potem pazi, da so sveže. Ovene le se nerade primejo.

Če ne moreš vsaditi vseh sadik in jih moraš ohraniti za prihodnji dan, potem jih hrani v hladnem prostoru zavite v časopisni papir, še bolje pa postavljene v škatle ali podobne posode, v katerih si prej z vodo in vrtno zemljo napravil redek močnik in temu primešaš kakšno žlico »geogame«. Geogama uniči morebitne škodljivce na koreninah ali v posodi, poleg tega je sadika zavarovana za precej dni pred vsemi škodljivci v zemlji.

Ko sadiš, napravi s sadilnim klinom dovolj globoke in široke luknje, da imajo korenine čim več prostora na razpolago, posebno, da se jim ni potrebno kriviti. S klinom tudi pritisi zemlje h koreninam, potem pa takoj zalij.

Najbolje storiš, da presajaš pod večer in še isti večer zaliješ.

Zalivaj prav!

Tudi zalivati je potrebno znati oziroma držati se gotovih smernic.

Predvsem voda: Najboljša je deževnica, potem pa voda iz potokov. Vodovodna voda, kakor tudi ona iz vodnjakov, so navadno pretrde in premrzle; zato zalivamo s tako vodo, ko se je nekoliko pregrela na soncu. Najbolje je imeti na vrtu čeber, v katerega zlijemo vodo iz vodovodov in vodnjakov, da se tam nekoliko uleži in ugreje. Mrzla voda namreč jemlje toploto, ki jo rastline pa nujno potrebujejo.

Pogosto ali redko zalivanje: Bolj na mestu je redko, a dotično naj bo res izdatno, to je tako obilno, da pronikne voda do korenin. Pogosto in pičlo zalivanje prav malo zaleže, ker taka voda kmalu izhlapi in ne pride do korenin.

Samo malo setev škropimo z vodo, večje rastlinice zalijemo: najbolj je, da natak-

nemo na odtočno cev zalivalnika par pedit gumijaste cevi, ki ubije premočan curek in tak šibek curek ne odnaša ali dolbe zemlje.

Plevel „ameriški rogovilček“

Plevel je plevel, nič prida ni iz njega, pač pa škoda. Premnogokrat ne dovoli plevel, da se bi žlahtne rastline razvile in jih kar zamori. Vedno pa plevel krade žlahtnim rastlinam potrebno hrano. Poleg tega je plevel večkrat tudi širitelj raznih rastlinskih bolezni. Mnoge rastlinske bolezni potrebujejo namreč za svoje prežimovanje posredovalce, iz katerih potem preidejo na žlahtno rastlino: tak posredovalec je mleček za grahovo rjo, neki trn pa za rjo na pšenici. Takih primerov je mnogo. Zato pa moramo plevel povsod uničevati, trnje in malovredno grmičevje pa izkopati.

Po naših njivah se širi v zadnjem času zelo bohoten plevel, katerega prej naši ljudje niso poznali. Imenuje se »ameriški rogovilček«. Pojavil se je med prvo svetovno vojno na njivah okoli Kobarida. Očividno je bil zanešen iz Amerike, in sicer Južne Amerike-Argentine s krmom, predvsem z ovsom, ki ga je italijanska vojska nakupovala tam dol. Ljudje mu pravijo tudi »trenar«, ker se je razširil tam, kjer je bil »tren«. S kobarškega se je začel potem širiti po Soški dolini in po Nadiški dolini, danes pa je razširjen že skoraj po celi Sloveniji, tudi Beneški; imamo ga tudi okoli Gorici in v severni Furlaniji. Plevel izgleda sicer zelo nedolžno in tudi živina ga rada žre, kar je ravno največji vzrok nagle širitve. Plevel namreč neprestano cvete in seme dozoreva celo leto, živina pa semena ne prebavi in tako pride v gnoj, od tod v vrtno in na njavo. Nekoliko ga razširi tudi veter.

Če bi spomladni okopali vse njive predno »rogovilček« odveče, ga bi kmalu uničili, tako pa... Dela velikansko škodo, ker krade žlahtnim rastlinam hrano.

Izposojevalnice čebel

Pri nas je sorazmerno precej čebel in zato se naši sadjarji ne zavedajo, kakšnega pomena so čebele za sadjarstvo. Toliko bolj pa cenijo vrednost čebel tam, kjer niso tako udomačene kot pri nas.

V ZDA (Združene države Amerike) ni bilo domačih čebel in so jih dobili iz Evrope. Se danes jih uvažajo! Sadjarstvo se je v ZDA tako razvilo kot nikjer na svetu, a visoke pridelke dosegajo samo tedaj, če so čebele blizu. V tem oziru so napravili premnogo poskusov.

V ZDA pa imajo mnogo ustanov, kot jih mi niti ne sanjamo. Taka ustanova so tudi čebelarji veleobrati, od katerih ima vsak preko desetisoč čebelnih družin. Ti veleobrati pa so mogoči samo za to, ker izposojeujejo čebelne družine sadjarjem, ti pa plačajo neverjetno visoke najemnine. Za vsako čebelno družino plačajo v dobi cvetnega sadnega drevja po najmanj 5, a tudi pa 10 dolarjev, kar znaša v našem denarju od 3000 do 6500 lir, in to za kratek mesec.

Seveda sadjarji prej poskropijo sadno drevje, kot začnejo vzletati najete čebele.

Če pri nas ne bi bilo čebel, bi naše sadno drevje rodilo komaj 1/4 vseh plodov, ker le toliko cvetov oplodijo druge žuželke- nečebele.

Duhovniški sestanek v Gorici

Vsi duhovniki goriške nadškofije so vabljani s strani nadškofijskega ordinariata, naj se zberejo v četrtek 26. t. m. ob 10. uri v goriškem malem semenišču za važno izmenjavo misli.

PIERRE L'ERMITTE:

Nespametni svet

Roman iz druge svetovne vojne

X.

Gérald ni šel naravnost domov.

Ta nepričakovani napad ga je precej vznemiril. V bližnjem parku Luksemburg je poiskal samotne drevored, da bi malo razmislil, kako bi pomagal svojemu bratu.

Če ženska tako zagrabi možgane kakega moškega, je ta v največji nevarnosti.

On, Gérald, je sicer še mlad, a je videl že precej sošolcev iz gimnazije, s politične in od drugod, ki so bili na tem, da postanejo globoki misleci, odlični vojaki ali osebnosti sijajnih moralnih vrednot v službi domovine, ki so pa zaradi kake ženske polagoma zašli na pot pogube in sramote.

Spomnil se je tistega mornariškega praporščaka, ki je prodal sovražniku doku-

mente, da je lahko vzdrževal neko Valentino... Nekdo drugi je zaradi neznatne gledališke igralki, ki ga je sedaj, kot se zdi, popolnoma pozabila, zašel rabiti mamila ter se je končno sam umoril. Cherchez la femme!)

Nato se je spomnil na zadnji obisk svojega brata na šoli... ta obisk je gotovo nasvetoval Valentino. Tedaj mu je prišlo na misel: ali je mogoče omejiti nesrečo vsaj za bodočnost?

Ker verskega vprašanja za Rusinjo sploh ni bilo, bi lahko svetoval bratu, naj se poroči samo civilno. Tako bi čez nekaj časa, ko bi spregledal, lahko vsaj izrazil možnost razporeke; nesreča bi ga izučila in lahko bi začel novo življenje z dekletom iz boljšega okolja.

Ta misel se mu je zdela tako srečna.

1) francoska rečenica; dobesedno prevedeno: Išči žensko! Francozi hočejo s tem reči: da moški napravijo marsikatero neumnost, napako in zločin zaradi žensk.

da je še isti večer govoril o tem s Filipom, ki pa ni bil videti posebno začuden.

Vseeno mi je, samo da jo poročim. »Ali si kaj povedal staršem o svojem načrtu?«

»Da.«

»Kaj so rekli?«

»Strahovito! Oče se je tako razjezil, da sem mislil, da me bo vrgel ven!«

»In mati?«

»Pritrjevala je očetu, seveda! Poleg tega pa je tudi jokala.«

»In ti pojdeš preko vsega tega?«

»Vem, da bi rajši imeli kaj drugega. Toda, saj veš, da je Valentina sijajna zvezda. Njeno ime se sveti na lepakih na bulvarih!); zasluži precej denarja; stari se bodo kmalu sprijaznili s to mislijo. In prav bodo imeli. Končno bodo uvideli, da ni neprijetno imeti v sovraštvu takšno krasotico. Ti pa, stari puščavnik, občutiš samo lepoto logaritmov. Hvala Bogu, da ni-

2) velika cesta z drevoredom v Parizu.

so vsi taki kot ti. Še je veliko ljudi, ki se radi smejejo in zabavajo.«

Gérald je ugovarjal.

»Veš kaj, misli, kar hočeš, toda zdi se, da je moja sreča večja od tvoje.«

»Mračna, dolgočasna sreča, enake barve kot tvoja matematika.«

»Jaz sem prost... ti pa nisi več... Čisto mlad si še, pa si že igrača v rokah te podle osebe... Jaz se dvigam, ti padaš... Jaz imam ideal... ti ga nimam več... Jaz verujem v ljubezen... ti jo skruniš...«

»Ti da verjameš v ljubezen?«

»Z vse svoje duše. Toda ne v tako, kakršno je tvoja.«

»Da, ti verjameš v belo, nejasno, brezkrvno prikazen iz oblakov in domišljije, pred katero boš navajale verze iz Lamartina?«

»Se še spominjaš, da sva nekega večera molče se zibala na valih...«

3) Lamartine je velik francoski pesnik iz preteklega stoletja.

Ženo svojih lepih sanj bom iskal med izbranimi... ali slišiš? Med izbranimi...«

»Ti da sanjaš o ženski?«

»Da! In ta sanja me varje pred drugimi!«

»Če pa te žene ne boš našel?«

»V svoji notranjosti imam dovolj, da jo bom lahko pogrešal. Ali boljše: ljubil bom tisto, o kateri sanjam... katere tu na zemlji nisem srečal... katero bom morda srečal tam gori.«

Filip se je zasmejal: »Vidiš!.. Prikazni!.. In potem boš nekega dne napravil isto neumnost kot jaz, samo da gotovo ne bo tako lepa.«

»Ker že sam priznavaš, da boš naredil neumnost, jo vsaj zmanjšaj s tem, da se poročiš samo civilno.«

Proti večeru pa je Géralda začela peči vest. Spomnil se je, da namen ne posvečuje sredstva. Ali ima pravico prigovarjati bratu, naj stopi v zakonsko razmerje, katero Cerkev obsoja, samo zato, da mu olajša poznejšo ločitev?

Z GORIŠKEGA

Burna seja na goriškem Gradu

Ponedeljkova obč. seja na Goriškem gradu je bila zelo burna in se je vlekla do 12 in pol. Do prerekanja je prišlo, ko je naš obč. svetnik g. Rudi Bratuž prečital svoje izjave o predvideni bilanci za leto 1952.

Prvi je prečital svoje poročilo župan. V njem je opravičeval sedanje težko gospod. stanje in rekel, da je največja ovira za gospodarski dvig Gorice sedanja meja, ker je odrezala zaledje, ki ga predstavlja Vipavska in Soška dolina. Dejal je tudi, da je tamkaj Italija napravila velika javna dela. Omenil je, da v Gorici ni dovolj tovarn, ki bi zaposlile brezposelne.

Za županom se je takoj oglasil Bratuž, ki je dobesedno rekel: »Ne smem zanikati, da ste napravili tja do Postojne razna javna dela, toda tudi javna zla in gorja, ki so tehtala več kot vsa vaša dobra javna dela. Slovence ste oropali pravice do uporabe materinega jezika, otrokom vzeli slovenski pouk, naši ljudje so trpeli preganjanja, bili internirani, zaprti. V slovenskih družinah je vladal obup.

Do pomiritve med tu živčima narodoma bo pa prišlo le tedaj, če me hoste, g. župan, povabili v svojo pisarno kot predstavnika slovenske manjšine in izjavili sledeče:

1. Alojzijeveče bo vrnjeno pravim lastnikom, kjer bodo imeli gojenci v zavodu lastno kopalnico.
2. Iz Sirotišča odstranimo begunce, da bo imel zavod mir in red v lastnem domu.
3. Ponovno vrnemo 120 srednješolskih dijakov slov. narodnosti v slovenske šole, od koder so bili poslani v italijanske.
4. Dovolimo lastnikom dvoran, da oddajo te tudi Slovincem v najem za njihove prireditve.
5. Slovincem vrnemo Trgovski dom.
6. ONAIR bo imenovala slovenskega inšpektorja za vrhce. (Sedaj morajo slovenski otroci po ukazu te ustanove peti po italijansko in tudi učiteljico pozdravljati po italijansko.)

Naša želja pa je pomiritev ob meji. Zato naprošamo obč. svet, naj ugodí Bratuževim zahtevam.

Po prečitaniu Bratuževih izjav, so ga svetovalci Bizjak, Birs in Beltrame ozmerjali, da je fašist in protiitalijan kot Besednjak in Agneletto.

Procesija sv. Rešnjega Telesa

Na Telovo se je vršila običajna procesija z Najsvetejšim po mestnih ulicah goriškega mesta. Ker je pa letošnja procesija zbudila v nekaterih krogih preveč zanimanja in še več nerganja, je prav, da povemo, kako je bilo.

Procesija z Najsvetejšim je liturgično dejanje in zato je njena ureditev stvar Cerkve in njenih predstavnikov škofov. Škofje v soglasju s predpisi Cerkve določajo, kako se vršijo liturgična dejanja. Do sedaj so škofje v Gorici dopustili, da se je pri procesiji na Telovo pelo in molilo tudi v živih jezikih, to je v italijanščini in slovenščini, poleg običajne latinščine. Letos je prišel z nadškofije ukaz, da se mora pri procesijah z Najsvetejšim peti samo v latinskem jeziku, kakor predpisujejo liturgična pravila. Nekateri so videli v tem napad na rabo slovenščine v javnosti in so zato zagnali v časopisih velik krik. Zanimivo je, da je protestiral v prvi vrsti »Prim dnevniki«.

Zato je jasno, da takim listom, ko protestirajo, ne gre zato, da bi se pri procesiji častil Bog v vseh jezikih, temveč zato,

Gérald je vrtel in obračal do vprašanje; končno pa se je odločil, da ga predloži sodbi enega izmed vikarjev od sv. Sulpicija, katerega je dobro poznal.

Tega pa mu ni bilo treba storiti. Filip je namreč še tisti večer prišel ves pobit, z nagubanim čelom in mračnim obrazom. Malo prej je imel z Valentino prvi prepir, ki je bil kratek, a trd.

Mala svojeglavka je takoj zavohala past: razjela se je in ukazala Filipu, naj zahteva popolno, to je civilno in cerkveno poroko.

Gérald je uspel samo v eni točki; dosegel je, da se bo poroka vršila v ožjem družinskem krogu v vasi pariške okolice, kjer je plesalka imela zelo lepo vilo, in da njemu, Géraldu, ne bo treba biti zraven. Izpiti na politični bode zadosti jasen odgovor za njegovo odsotnost.

*

Vse se je izvršilo po zahtevah nežne mlade gospodične.

da uporabijo priliko in vržejo nov kamen zoper katoliškega škofa. Za to jim gre in za nič drugega. Spoštovanje do škofov bi radi zrušili v ljudeh in v ta namen jim prav pride vsak razlog, resničen ali izmišljen.

Jamlje

Praznovanje sv. Antona je za našo vas vsako leto nekaj veselega. Cerkevne slovesnosti, katere je letos vodil msgr. Gregorec ob asistenci g. Komjanca in gospoda doberdobskega, katerega prav radi vidimo v naši sredi, ker je pač že star naš prijatelj in nam pomoči ne odreče v potrebi — lepo petje požrtvovalnih pevki in pevcev, kar je za tako majhno vas zares vse pohvale vredno — in okusno okrašenje lepe cerkvice — vse to pripomore, da je dan svetega Antona pri nas najlepši dan v letu. — Posebno pa so nas letos iznenadili fantje

S TRŽAŠKEGA

Množica predstav na Tržaškem

Zadnjo nedeljo sva bila s prijateljem kaj slabe volje. Nisva vedela, kam bi jo mahnila. On je šilil na Bazovico, kjer so igrali Finžgarjevo »Verigo«, mene je vleklo v mesto na dijaško akademijo, povrh tega bi še rad videl junaške Macedonice in njihove narodne ples. Tudi na »Vrnitev« v Rojano sem zelo mislil. Prijatelj je še sanjal, da bi mimogrede pogledala simpatične lonjerske igralce, ki so gostovali v Trebach. Ko sva tako delala načrt za popoldanski sprehod, pa se oglasi radio in njegova obvestila, iz katerih sva našla nič manj kakor osem slovenskih prireditev na to zadnjo nedeljo. Kam pa sedaj? Nikamor, je bil zaključek. Vseh teh predstav ne moreš obleteti, ena sama je premalo, torej nič! Čisto po grško, kajne? Človeka na soparno nedeljo spravi v slabo voljo neskončna vrsta predstav. Kje pa ste bili, vi prizadevni organizatorji, v zimskih in pomladnih nedeljah?

Po tem nagajivem uvodu par nasvetov za bodočnost: Od junija do oktobra naj bo v dvoranah čim manj prireditev. V tržaški vročini so take predstave moka za igralce in gledalce. Upamo celo odsvetovati velike igre na prostem. V tem času uspejo najbolj akademije in pevski nastopi. Diletanški odri naj se nikar ne trudijo v takem času z velikimi igrami. Komaj poklicni igralci znajo dati v tako neprimernem času življenje svoji vlogi.

Ob poplavi šolskih prireditev, ki se vrstijo v juniju po vseh naših šolah pa želimo reči enkrat za vselej: Nikarte! Kje pa je zapisano, da morajo biti te lepe in vse hvaljevredne šolske prireditve prav na koncu leta v največji vročini? Mnenja smo, da bi sicer odlična srednješolska akademija veliko lepše uspela tam v marcu ali aprilu in takrat bi napravila na vso slovensko javnost še globlji vtis. Šolska prireditve vendar ni izpit čez predelano snov, zato je to nastavite na pomladanski ali zimski čas. Zdi se nam celo, da taka skrb za akademijo celo škoduje pouku ob koncu leta. Zato prosimo vse šolske predstavnike, naj v bodoče porazdelijo zlasti v mestu mladinske prireditve na celotno šolsko leto. Zlasti šole, ki nastopajo v večjih dvoranah in z večjim programom, naj nudijo ob bolj prilagoditvenem času večjo možnost za večji obisk.

Končno svetujemo prav vsem društvom in odrom brez izjeme, naj se vsako leto zelo

Starši niso hoteli privoliti do večera pred civilno poroko; tedaj so se vdali in prišli k ceremoniji. Oče je bil divji; grizel je svojo cigaro in se izgovarjal: »Kaj hočete! Moj sin je na pol blazen. Ta ga bo pa držala in to naj ima za kazen.«

Mati je ponavljala isto; dodala je samo: »Ali sem mati ali nisem? Zato smo prišli.«

Arlette ni rekla nič. Bila je tam na povelje. Toda ni si mogla kaj, da ne bi primerjala oha brata.

Gospa Gouya je bila bučno razburjena in vsa zaposlena z množico Valentininih inozemskih gostov. Čutila se je kot hišna gospodinja.

Resna vaška cerkvice z debelimi zidovi in štirioglatim zvonikom še nikoli ni videla toliko avtomobilov in razkošnih oblek.

Cez kamnite, od starosti zelene plošče njenega tlaka še nikoli ni šlo toliko sate-nastih čevljev.

Še nikoli ni po njenem vlažnem in za-

Marijine družbe z presunljivo igro: »Mint pod zemljo« in kraški moški zbor s prijetno podanim petjem v odmorih.

Koriera s Travnika v Štivan

Na evh. kongres v Štivan bo peljala goriške udeležence posebna koriera in sicer s Travnika ob 2h in pol popoldne. Kdor se hoče kongresa tem potom udeležiti, naj se prijavi v Dobrodelni pisarni - Riva Piazzutta 18 in sicer do vključenega petka 20. t. m.

Slavje na Debeli griži

Debela griža, ki ji po italijansko pravijo Monte S. Michele, je v nedeljo videla veliko slavje. Obnovili so tamkajšnji spomenik, postavljen padlim vojakom prve svetovne vojne. Slavja se je udeležilo precej bivših bojevnikov, posebno invalidov. Tudi v Gorici so se ob tej priliki izvršile razne slovesnosti. Na gradu so izstrelili precej topovskih strelcev. Vse slavnosti je motil dež, saj se je ravno malo predpoldne usula velika ploha.

lonij. Vincencijeva družba obdrži že lani toli uspešno vodeno planinsko kolonijo v Rigolatu. Slovensko karitativno društvo organizira kolonijo v Saležu. Slovensko dobrodelno društvo pa pojde s svojimi malčki v starodavni Devin.

Odhod otrok v vse te kolonije je predviden okrog 10. julija. S tem naj vsi prizadeti računajo. Ker po vsej priliki ni mogoče ustreči vsem, ki so vložili prošnje, pridejo pač na vrsto najbolj potrebni. Verjetno pa je, da bo prav za vse dovolj prostora. V prvo izmeno bodo povabljeni od diha in zdravstvene pomoči potrebni dečki. Kakor lani je druga izmena določena za deklice. Pozor torej, mamice, da pazite na podrobna obvestila, ki bodo vsekakor pravočasna in ki Vam jih pošljejo gori navedena društva.

Šolsko obvestilo

Ravnateljstvo slovenske nižje srednje šole v Trstu, Ulica delle Scuole Nuove 14, sporoča, da se bodo začeli sprejemni izpiti 20. junija ob 8. uri.

Opčine

Kot vsako leto, se je vršila tudi letos na Opčinah procesija sv. Rešnjega Telesa in sicer v nedeljo 15. t. m.

V začetku je šlo vse v lepem redu.

Prvi, ki je motil red procesije je bil ravno motorni policist, ki je bil na čelu kolesarske dirke. Hotel je skozi in dirkači za njim seveda. Tu je nastalo kričanje ljudstva. Vsi so se zgražali nad brezbratnostjo javnih rediteljev. Končno so se le obrnili. V procesiji so bili mali belooblečeni otroci, ali bi se ne zgodila lahko nesreča? Da ne govorimo o spoštovanju do verske pobožnosti.

To pri prvem oltarju. Hujše pa je bilo pri drugem oltarju. Ponovilo se je isto. Motorna vozila, ki so spremljala kolesarsko dirko so kar nemočno in mimo policije prišla do duhovnikov. Moral bi se peti drugi Evangelij, tu pa je nastal pravi kaos. Moški in žene, sploh vsi kot eden so kričali in vpili na policijo, ki ni vršila svoje dolžnosti. Bilo je tako kričanje in nered, da so morali duhovniki ustaviti sveti obred. Končno so duhovniki z nekimi moški vse uredili in pomirili, seveda tudi z nekako pomočjo policije. Le za to ceno se je stvar pomirila. Seveda pravega razpoloženja in pobožnosti ni bilo več. Lep praznik pokvarjen!

Prav isti nered se je vršil pred leti.

Javna procesija je bila oskrunjena zaradi policije.

ZAHVALA

Ob bridki izgubi našega nepozabnega moža, očeta, brata in tasta smo prejeli toliko izrazov sočutja, da se ne moremo vsakemu osebno zahvaliti. Zato se na tem mestu iskreno zahvaljujemo vsem organizacijam in posameznikom. Posebno zahvalo smo dolžni Odvetniški zbornici, društvu Pravniki, Demokratski zvezi, šefu Gospodarske delegacije prof. J. Zemljaku, zdravniku dr. Brunu Granu, častiti duhovščini ter dr. Agnelettu in dr. Tončiču za poslovlilni govor.

Družina ABRAM-JEVNIKAR

POZOR!

Vaši sorodniki, prijatelji in znanci potrebujejo še vedno Vaše pomoči.

TVRDKA CITRUS

IMPORT - EXPORT

Lastnik Aleksander Goljevšček

TRST, UL. TORREBIANCA 27 - TEL. 2-44-67

pošilja še vedno v Jugoslavijo in ostale evropske države vse življenjske potrebščine in ostalo blago, vse OCARINJENO, torej brez vsakih stroškov za prejemnika.

PRIČAKUJEMO VAŠA CENJENA NAROČILA! - ZAHTEVAJTE INFORMACIJE!

tohljem zraku plavalo toliko opojnih vonjav.

Še nikoli ni na njenem koru odmevalo toliko zaključnih melodij: Mendelssohnova Poročna koračnica, Busserjev Oče naš, Bachova Aria, Gounod-jeva Ave Marija in tako zmagovalni Aleluja, da so se šipe tresle.

Stari vaški župnik, ki iz razumljivih razlogov svoje razposajene ovčice še nikoli ni videl, je bil zelo previden in zadržan.

Poskrbel si je vsa potrebna pooblastila, zlasti še ko je, potem ko si je nataknil naočnike, ugotovil, da nosi sijajna Valentina de Sombro, hči neznanega očeta, čudno in čisto meščansko ime Zofija Olga Dumuseau.

Poroka se je izvršila v nekaj minutah v zakristiji sredi starih duhovniških oblačil in na pol dogorelih voščenih sveč.

Oltar je bil ves pokrit s cvetjem... s cvetjem vseh vrst.

Gospa županja je posodila svoja dva naslanjača za to poroko prvega razreda z doplačilom, ki je razgibalo vso vas.

V poročno knjigo še nikoli niso bili vpisani takšni zaviti podpisi prič.

Flipu so škrici fraka opletali ob nogah; korakal je kot moč kraljice, ki ga je že imela na vrvi.

Zvonarjem je bila obljubljena bogata napihnina; zato so na vso moč in tako navdušeno vlekli za vrvi v zvoniku, da so dve utrgali.

Živahna družba se je potem veselo napotila po okrajni cesti v vilo, kjer je goste čakal sijajen zajtrk, katerega je bila pripravilo veliko pariško podjetje.

Vsi so govorili o dogodku.

In vsi so mislili, eni tiho, drugi na glasno: »Samo da bi trajalo!... nekako tako, kot je tisti nesrečen, ki je padel iz petega nadstropja, vzkliznil, ko je padal mimo tretjega.

(Nadaljevanje)

Duhovniki so naznanili pravočasno procesijo. Vodstvo policije je vedelo za uro in tudi koder se bo razvijala procesija. Zakaj niso ustavili prometa (in kolesarske dirke) kakor n. pr. pri avtomobilskih dirkah? Vodstvo policije bi moralo poskrbeti za to. Torej velja več avtomobilska dirka kot Bog? Kako to, da ni bilo nobene inšpektorja ali sploh policijskega poveljnika pri procesiji?

Ljudstvo je ogorčeno in razburjeno obsodilo in obsoja tako nesramnost vodstva openske policije, vsi brez razlike narodnosti, vere in mišljenja.

Sicer tu na Opčinah dobro poznamo skrbno čuječnost naše policije...

Bo policija oprala to svojo sramoto prihodnjice?

Rojan

V nedeljo 15. junija sta si v naši cerkvi obljubila večno zvestobo Vida Germek in Ivan Andlovic. Nevesta je doma iz Kobje-glave in je nečakinja pokojnega župnika Bandelja iz Branice. Ženin pa izhaja iz verne družine v Piščancih nad Trstom. Mlademu paru želimo srečno življenjsko pot.

Smrt mladega duhovnika v Istri

Pretekli dni se je zgodila v Istri težka nesreča, ki je zahtevala življenje mladega in gorečega duhovnika Josipa Cukarič, župnika v Baderni pri Poreču. Zvečer pred praznikom sv. Rešnjega Telesa se je vračal na motornem kolesu od spovedovanja v sosednji župniji. Na nevarnem ovinku v Baderni se je z vso silo zaletel v tovorni avtomobil, ki je prihajal od nasprotni strani in verjetno ni dal pravočasno potrebne znake. Obležal je na mestu mrtev z razbito lobanjo. Pogreb se je vršil v petek ob navzočnosti g. škofa iz Pazina, številnih sobratov in ljudstva.

Pokojniki se je rodil l. 1921 v Roveriji v južni Istri. Gimnazijo je študiral v Kopru, bogoslovje pa v Gorici. V mašnika je bil posvečen l. 1945 v Poreču. Služboval je po raznih župnijah poreške škofije. V zadnjih letih je oskrboval kar štiri župnije. V veliko pomoč mu je bilo motorno kolo, ki pa je postalo zanj usodno. V Istri zapuša se dva brata duhovnika. Valentina in Antona, ki bosta nadaljevala njegovo delo.

Proces v Vidmu

Šele po dveh letih se je pričel proces proti milanskemu »Corriere della Sera« in pa videmskemu »Messaggero Veneto«, ki ju toži beneško-slovenski duhovnik č. g. Angel Kračina zaradi obrekovanja. Tožena sta pa osebno »slavni« italijanski časnikar Cesco Tomaselli od »Corriere della Sera« in pa Arturo Manzano od »Messaggero Veneto«. Proces je velikega pomena. To nam pove že sam naslov članka v »Corriere della Sera«, ki ga je objavil predvčerajšnjem in ki se glasi: »Italijanstvo Nadiške doline na razpravi pred Videmskim sodiščem« in »Tožba zaradi obrekovanja, ki jo je vložil neki župnik proti dvema italijanskima novinarjema, kaže vso težino titovske infiltracije v obmejni pas videmske pokrajine.« O procesu prihodnjic kaj več.

DAROVI ZA SLOV. ALOJZIJEVISCE
Talandini Dovgan namesto cvetja na grob pok. gospe Zvanutove 1000; VI. 1000; NN. 200; preč. g. Žorž 1000.— lir; g. Stekar iz Steverjana par košar finih češenj.

Vsem plemenitim dobrotnikom se lepo zahvaljujemo in molimo zanje.

Za SLOVENSKO ALOJZIJEVISCE
Gospa P.U. 1100; g. Marija Schuster iz New Yorka 10 dol.; Marijina družba iz Trsta - ulica Risorta po č. g. Omersi 10.000; gospa Sireca 500; dobrotnica iz Škedinja 1000.— lir.

Vsem našim dobrotnikom se za prejeto iz srca zahvaljujemo.

Naš Zavod je res zelo potreben pomoči predvsem zaradi raznih revnih dijakov, ki so vzdrževani zastoj ali pa samo malo plačujejo. Zato se jih še v bodoče spomnite z raznimi podporami!

TRGOVINA JESTVIN

ROMAN SMUC

TRST ul. Battisti 13 - tel. 96-300

se priporoča vsem starim in novim klientom. Dobro blago in solidna postrežba. Zmerne cene. Blago dostavljamo na dom.

Zobozdravnik

dr. STANISLAV PAVLICA

TRST via Commerciale 10/II. - Tel. 31-8-13
sprejema od 9 - 13 in od 17 - 19

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici